

Vörösmarty. 1850

„Majd eljön a
hajfodrász, a tavasz...”

... Zsandárköpenyként gyűretik
a víz a szélben - nádasok
órláncai állják körül
a benne tükröző napot.

E tó - az ég kifolyt szeme
vagy Istené. Továbbmegyek.
A réten prokrasztész-kaszával
egyformára nyesett füvek.

Nyesettek? Így nőnek. Hiába
képzelnék még erőszakot,
hol gyomként teremnek a bátrak,
s pipacsszínük is átkozott.

E tájhoz hozzáöregedni
lehet csak. Ráncos az idő.
Bánatunk üres szemgödör - hiába
néz farkasszemet velünk a jövő.

Baka István [Magdolna-zápor](#) című kötetéből

← [Előző oldal](#) [Következő oldal](#) →